

Het Mysterie van kommer, kolder & onzin

Pieter Pottenkijker is de weg kwijt

Proloog

Een kleine groep enthousiaste kampeerders zet zich in een Hollandsche enclave, beheert door Fransen. Een te gek mysterie over kolder en onzin is het resultaat....

Pieter Pottenkijker, uw altijd alerte en overal (niet) aanwezige sterreporter, is - samen met zijn altijd wel aan zijn zijde aanwezige Adri – weer eens neergestreken op Camping Des Arcades. Voor een vakantie in een natuurlijke en authentieke omgeving.

Camping Des Arcades is gelegen op 15 minuten van Cahors (Frankrijk, Departement du Lot). Op deze kleinschalige camping vind je naast een grijze golf aan Nederlanders een verwarmd zwembad met glijbaan, een vernieuwd restaurant en een visvijver. Voor de tieners op leeftijd worden er veel activiteiten georganiseerd. Zo is er naast het wat rustige pétanque ook het dagelijks toernooi glasheffen.

Het hart van de camping ligt harmonieus aan de voet van de "Moulin de Saint-Martial", een weelderige witte watermolen uit de 13e eeuw in de Quercy.

Andere dan andere jaren ontbeert Pieter Pottenkijker dit jaar het gezelschap van goede bekenden. Wat te denken van staatsraad Van Der Molen bijvoorbeeld. Hij – met Sonja aan zijn zijde – schittert door afwezigheid en schijnt de bloemetjes buiten te zetten – of te hebben buiten gezet – in de wijngaarden rond Groesbeek (bij Nijmegen, Gelderland en dus in Nederland). Opvallender nog is de afwezigheid van Pieters' s grote vriend Ton Bond, alias Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen, en zijn Bondmeisje, Linda.

Wel heeft Pieter zijn dochter Jitske (tante Pollewop) en haar levenspartner Bart den Eerste, ook gekend als Bart Tesla, en hun beider kinderen (zijn kleinkinderen dus), Julian (Julien Pantoufle) en Benthe (La Princesse du Pays des Rêves) meegenomen.

Een eerste kennismaking

De trouwe lezers van Pieter Pottenkijker zijn avonturen vragen zich natuurlijk af of Snuf & Snuitje, de p-p-p-parelvissers in de modder, er dan misschien wel zijn. Deze trouwe lezers moet Pieter ook teleurstellen. Snuf noch Snuitje zijn in geen velden of wegen te bekennen. Of het moet zijn ergens in het kikkerland van hun oorsprong.

Maar, voor nu genoeg over de afwezigen, want er zijn – gelukkig – ook aanwezigen. Wat te denken bijvoorbeeld van Buum (de ene helft van het vermaarde duo van het hete Hollandse levenslied Buum & Buum), en zijn wederhelft, Wil de Jager. Laatstgenoemde wordt zo genoemd, omdat zij altijd in de entourage van Buum op de achtergrond – als het de voorgrond niet is - aanwezig is. Zij is nooit te beroerd om een enkel danspasje op te voeren. Pieter heeft nog niet kunnen ontdekken of Wil een al dan niet ver familielid is van Penny.

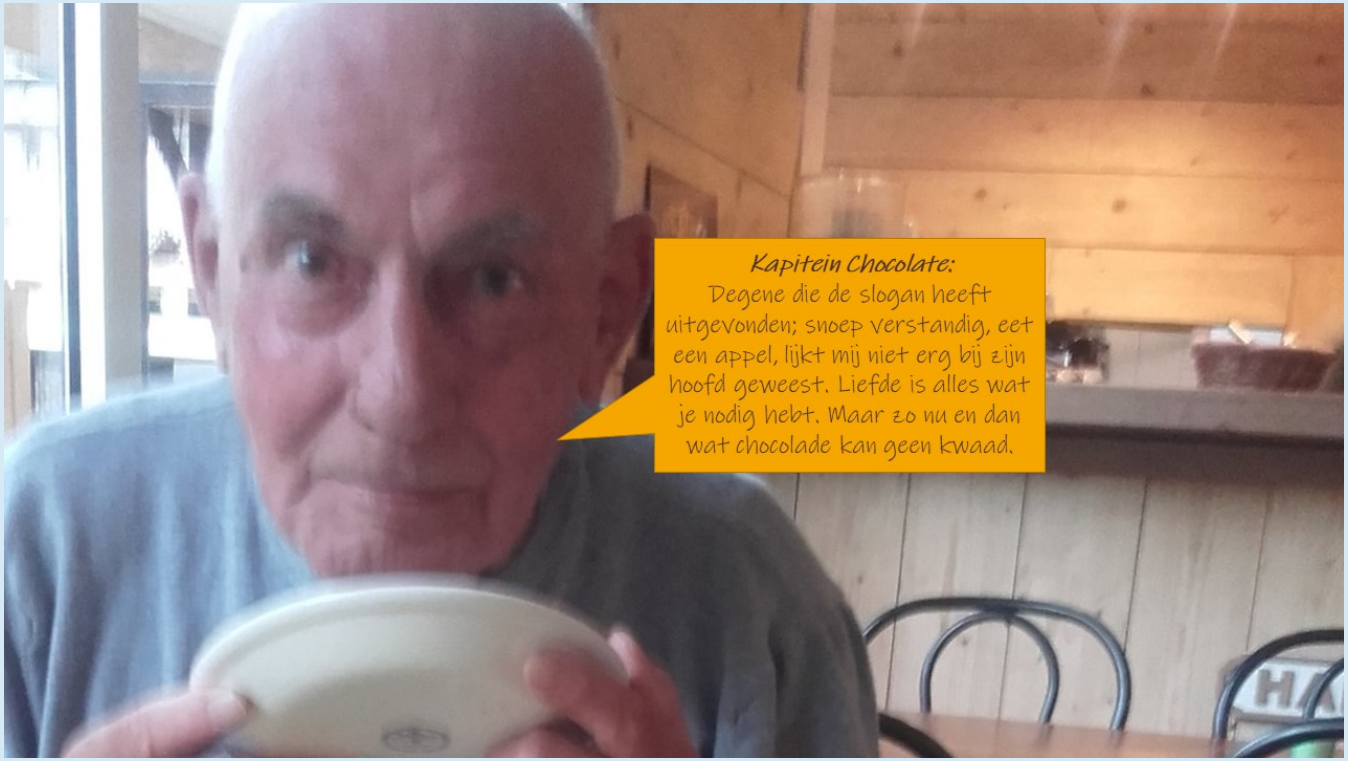
Voor de jongsten onder ons: Penny de Jager was jarenlang het dansende boegbeeld van AVRO's Toppop. AVRO'sToppop was ooit het beroemdste muziekprogramma van Nederland, waar muziek Op Volle Toeren werd gedraaid.

Enfin, Buum - die ene helft dus, want de andere helft is er weer eens niet - is er dus, samen met Wil de Jager. Zij zijn in het gezelschap van Hennie & Hennie, niet te verwarren met Hepie en Hepie. Al hebben Hennie & Hennie wel de neiging om samen op een kussen stil te dromen en tegen elkaar te kwelen *"Weet je niet dat ik nog van je hou?"*.

Hennie man - de andere is Hennie vrouw - is de stand-in van Kabouter Plop. Dat laatste schijnt meer te maken hebben met de lengte van Hennie dan met zijn acteertalenten. Acteren doet Hennie namelijk van nature.

Had ik u overigens al verteld dat het Nederlandse gezelschap ook verrijkt is met de aanwezigheid van Kapitein Chocolat (volgens zijn paspoort Roger Thibaut gedoopt) en zijn Bea Theelepel? Zo niet, dan bij deze.

De opdracht

Op dit bonte gezelschap komt Pieter later zeker terug, maar eerst wil hij ontzenuwen dat hij louter voor vakantie in Frankrijk is. De opdracht aan Pieter is spinsels maken, schatten verstoppen, werken voor De Kolderkrant en rocken met regendruppels. Dat laatste is in het zonnige Frankrijk een hele uitdaging. De rest is een kolfje naar Pieters hand.

Vogels spotten, fluisteren en luisteren in het bos en lopen over pompoenenvelden is dan weer de taak van zijn allerliefste, Adri dus.

Een nadere kennismaking

Het leven op Des Arcades is een groot feest. Al zijn er naast de momenten van uitzinnigheid ook momenten van bezinning en zorg. Voor wat drinken tussendoor is het handig gebleken als de gasten een paar muntjes bij zich hebben.

Voor sommige drankjes moeten de gasten zich inschrijven, omdat de witte wijn en de rosé anders niet op tijd aan te slepen zijn. Het zal u niet verbazen dat Pieter - met het oog op de wetten van privacy - niet kan onthullen wie de veelgebruikers zijn. Maar wellicht kun u het raden als Pieter onthult dat een van hen graag de voetjes van de vloer tilt in het achtergrond van een zanger van het hete Hollandse lied, terwijl een ander graag met bomen fluistert. Wilt u meer weten, dan zult u zich keten abonneren op De Kolderkrant. In de rubriek Kolder & Onzin leest u daarin alle hilarische details; voor zover bekend dan.

Zomerstorm Francis

Pieter is zijn werkzaamheden later begonnen dan de bedoeling of verwachting was. Om eerlijk te zijn, er werd niks van hem verwacht. Maar goed, Pieter zou Pieter niet zijn, als hij het nieuws dat op zijn weg komt niet toch opraapt. Tegelijkertijd wisselen kommer, kolder en onzin zich in zulk een razend tempo af, dat het moeilijk is regelmaat te krijgen in zijn werk. Terwijl er bijvoorbeeld in Frankrijk volop genoten werd van de zon en de bijbehorende kolder, voltrok zich in Nederland een kleine (?) ramp.

Staatsraad Roel van der Moelen, met Sonja aan zijn zijde, was daar bezig met een inspectie van de wijngaarden rond Groesbeek, toen zijn tentje en caravan door zomerstorm Francis voor een luchtreis werd meegenomen. Met Sonja buitenboord aan het tentzeil hangend! En, tegelijkertijd - want kommer komt nooit alleen – werd in Zeeland de vakantie van Ineke Wijngaard aan flarden gescheurd. Om misverstanden te voorkomen: niet Ineke werd verscheurd, maar haar tent. Onduidelijk is nog, of dit het gevolg was de landing van Sonja (u weet wel, die in de regel aan de zijde van de Staatsraad staat).

Het echte verhaal

Terwijl de Staatsraad, met Sonja weer aan zijn zijde (het openbaar vervoer tussen Zeeland en Gelderland is formidabel), de schade opmaakt, klinkt er kritiek op Pieters werk. Er is geen touw aan vast te knopen en elke chronologie in zijn verhaal lijkt afwezig. Omdat niets doen voor Pieter geen optie is, en er maar één manier is om kritiek te vermijden: namelijk niets doen, niets zeggen en niets zijn, trekt Pieter zich de kritiek niet aan. Bovendien, hij had zijn lezers al gewaarschuwd. Niet voor niets ondertitelt dit mysterie zich met het alleszeggende *"Pieter Pottenkijker is de weg kwijt"*.

Maar goed, laten wij even teruggaan naar het begin. Niet van de geschiedenis of de aarde, maar van deze werkvakantie. De aanleiding, oftewel, hoe het zo gekomen is.

Hoe het begon

Zoals te doen gebruikelijk verheugden Ton Bond, zijn meissie Linda en Pieter Pottenkijker, met zijn Adri, zich op een heerlijke vakantie in Frankrijk. Niet in de laatste plaats ook, omdat ene Corona al - met aardig wat roet in de molen van de wereldeconomie - een dikke streep gehaald had door de voorjaarsvakantie. Een streep die doortrok tot ver en diep in de levens van velen. Zo moest ook Pieter Pottenkijker de speech, geschreven voor het huwelijk van dochter Pollewop met Bart Tesla, met een jaar uitstellen. Deze speech zou eigenlijk het daglicht zien op 21 augustus 2020, maar zal nu een jaar later uitgesproken worden.

Enfin, het gezelschap was dus in vreugdevolle voorbereiding op een zonnige vakantie, toen een paar weken voor vertrek de kommer toesloeg. Pieter citeert Linda - omdat het niet anders dan direct kan – *"Linda is ziek! Niet zomaar een beetje, maar serieus. Ze voelt zich niet ziek, maar is het wel."* En dat betekent dat Linda en Ton Bond alle medische kennis en kunde raadplegen en zullen inzetten voor het herstel. Na Corona was dit opnieuw een dikke streep door hun vakantieverwachting.

Rijp beraad tussen Linda en Ton aan de ene kant van de tafel, en Adri met Pieter aan de andere kant van diezelfde tafel, bracht aan het licht en leidde tot de conclusie dat Pieter en Adri de vakantie toch moesten doorzetten. Voor de goede orde, de tafelschikking van dit gesprek was dat Ton naast Pieter zat en Linda naast Adri. Een detail, maar toch!

Kommer, kolder en onzin

Dit alles leert en bewijst maar weer eens dat kommer, kolder en onzin dicht bij elkaar liggen en eigenlijk ook niet zonder elkaar kunnen. De hele wereld bijvoorbeeld gaat gebukt onder de gevolgen van een (nog) ongrijpbaar virus, en tegelijkertijd draait de wereld door. Terwijl de een het verlies van een vader, moeder, oma of opa, zoon of dochter tracht te verwerken, protesteren anderen tegen het tijdelijke ongemak dat er beter geen feest gevierd kan worden.

En zo geschiedde het dat Pieter Pottenkijker met zijn Adri zonder Ton Bond en zijn bondmeisje Linda afreisden naar Des Arcades. Gelukkig - voor Pieter en Adri - met dochter Pollewop, Bart Tesla en hun (klein-)kinderen Julian (Julien Pantoufle) en Benthe (La Princesse du Pays des Rêves).

Des Arcades als liefdesparadijs

Wat is de gekste, spannendste, leukste plek van de wereld? Jawel, u weet het wel: Des Arcades. Er is al vaker geprobeerd om daar een einde aan te maken, maar telkens opnieuw weten de gasten er een potje van te maken. Zouden wij alle verhalen die daarover te schrijven zijn achter elkaar vertellen, dan dient u de gezegende leeftijd van 111 jaar (of ouder) te willen bereiken.

Ook op deze zonnige dag, waar de maan ons later ter ruste roepen zal, verdrinkt het gezelschap zich in de eb en het vloed van de zon en de machtige stromen van geestrijk vocht. Terwijl een oude bekende ons bevestigt dat lief & leed zoals kommer en kolder naast elkaar horen te leven.

Zo liet Theo F. (de vorige eigenaar en dus heerser van Des Arcades) ons weten dat Des Arcades ook een liefdesnest is gebleken. Hij heeft zich laten vertellen dat de eerste baby - voortkomend uit een Des Arcades vakantieliefde – op 26 augustus 2020 het levenslicht licht heeft gezien. Het is een gezonde meid van 8 pond.

Er wacht een rol beschuit met een pak roze muisjes op de persoon die de identiteit van de vader en moeder weet te raden. De bron van dit verhaal is natuurlijk van deelname uitgesloten!

Julien Pantoufle en La Princesse du Pays des Rêves

Even geen zin meer in mysteries, tekenen of knutselen? Kom dan maar even met Pieter Pottenkijker mee naar het jeux de boulesveld. Dit is een vermaard deel van camping Des Arcades. Jaarlijks wordt hier - sinds mensenheugenis - het "Joop & Mien Van der Schilden Zilveren (lente) of Gouden (najaar) boulestoernooi" gespeeld. Dit jaar even niet, want Corona ligt in de weg resp. op de loer.

Hier werd Pieter ooit kampioen. Net als Buum. Nee, niet de andere helft, maar de aanwezige helft van het vermaarde duo van het hete Hollandse levenslied.

Op dit veld worden dit jaar ook jonge talentjes geboren. Zoals daar Julien Pantoufle is. Hij heeft een natuurlijke aanleg en natuurlijk het voordeel van de nieuwsgierige jeugd. Benthe, La Princesse du Pays des Rêves, Julien's zus, mag ook niet uitgevlakt worden. Zij wist eerder deze week het winnende punt te scoren tijdens een illegaal toernooi dat toch nog geboeld werd.

Een lolly voor de kleinsten

Terwijl de rest van het gezelschap met blote voeten in het zand en een vlag in de hand langs de zijlijn staat om de kunsten van Julien Pantoufle en La Princesse du Pays des Rêves te aanschouwen, doet Hennie (man) een bekentenis.

Deze grote man is klein van stuk. Als hij zijn kleren kopen gaat, zo vertelt hij, belandt hij steevast op de kinderafdeling. Daar krijgt hij – bij een geslaagde aankoop - steevast een lolly aangeboden. *"Zo'n knul gun je toch een lolly,"* zegt dan de verkoopster, die hem ook nog even over zijn bolletje aait.

Spinsels

Het is vrijdagochtend. Een koude wind jaagt over de camping. De lucht is grauw. Fijne regen striemt tussen de regenvlagen door de bomen en rukt de eerste blaadjes al los van de takken. Om niet weg te glibberen in de modder en om zich tegen nattigheid te weren, blijft Pieter Potenkijker binnen. Stapelwolken achtervolgen elkaar boven de camping. Ze werden voortgejaagd langs de grijze hemel.

Spinachtige kriebelbeesten en monsterachtige insecten. Je moet er niet aan denken, denkt Pieter Pottenkijker, om er een in je bed aan te treffen... Gelukkig leven de meeste spinachtige insecten vrij in de natuur. Op Des Arcades echter worden ze in menig huisje gehouden. Net als de spinsels van Pieter Pottenkijker. Zo is er een kleine kudde spinsels ontdekt in het bezit van Buum (de aanwezige helft, u weet wel, van het wereldberoemde duo van het hete Hollandse lied). Volgens Buum zijn de spinsels jammer genoeg een uitstervende soort, en dat terwijl zij eigenlijk best wel leuk zijn.

Over spinnen gesproken: Pieter, mijmerend over de mooie avonturen met Ton Bond en het bondmeisje Linda, schiet een bekende uitspraak van Heraclitus binnen. En hij realiseert zich dat het bondmeisje – samen met Ton Bond en hun kroost – op dit moment topsport bedrijven in de worsteling naar herstel.

Ode aan de chocolade

Om lach op het gezicht en zin in de dag wat nieuwe energie te geven, laat Pieter zijn gedachten afdwalen naar de avond daarvoor. De donderdagavond dus. Op deze avond heeft Roger, beter bekend als Kapitein Chocolat, zijn jaarlijkse *"Ode aan de chocolade"* voorgedragen.

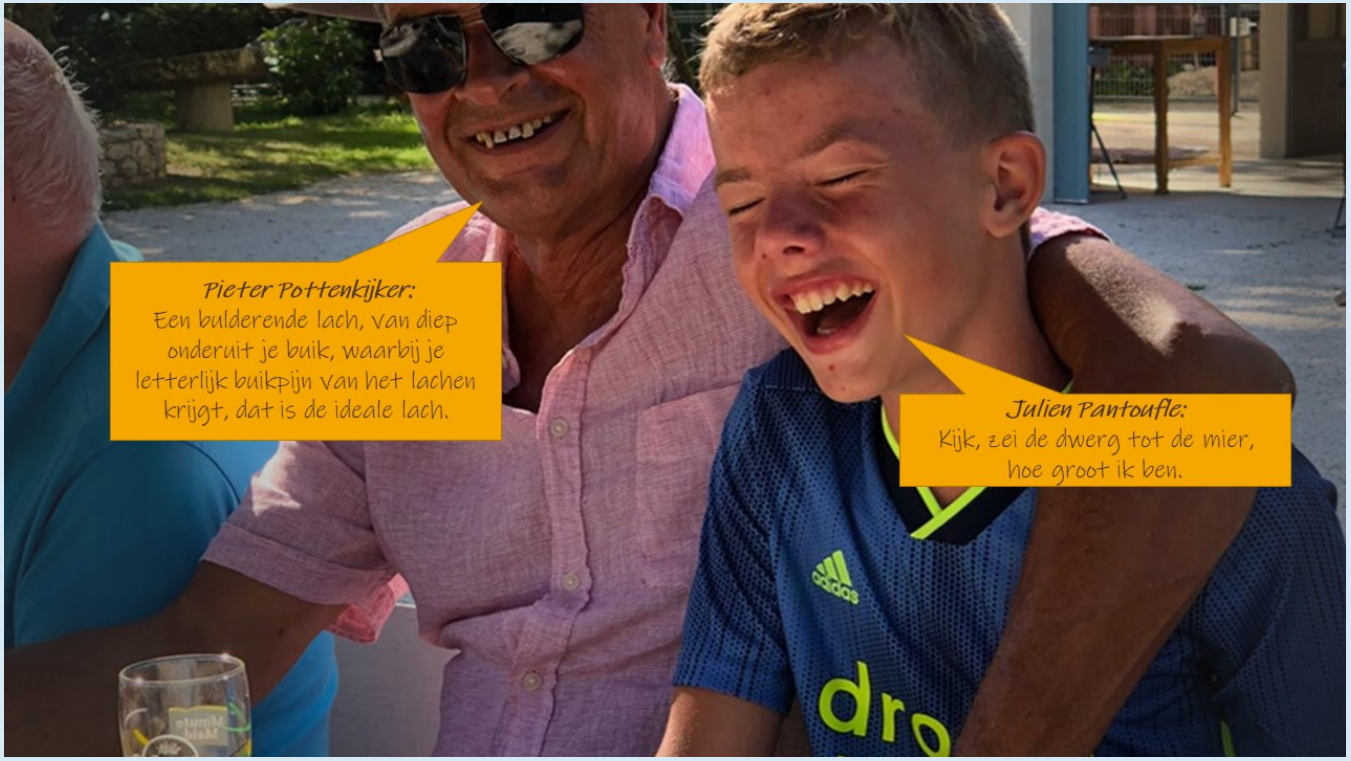
Dit jaarlijkse evenement is telkens weer een bezoeking voor Bea Theelepel. Volgens Bea Theelepel zou, als het eten van chocolade een sport zou zijn, Kapitein Chocolaat een atleet van Olympische klasse zijn. *'Ik,'* zegt Bea Theelepel *'zou willen dat iemand naar mij kijkt, zoals hij naar chocoladetaart.'*

Kapitein Chocolat is echter niet van zijn chocoladen voetstuk te slaan en repliceert: *'Ik zou in het nieuwe jaar stoppen met chocolade, maar ik geef niet zo snel op. Chocola is net als liefde, je kunt er nooit genoeg van hebben. Als er geen chocolade is in de hemel, dan ga ik niet.'*

Een lastig besluit

Had Pieter u trouwens al verteld dat hij een lastig besluit moest nemen? Niet? Dan doet hij het nu. Pieter heeft namelijk besloten om zijn dochter, Pollewop, en haar wederhelft, Bart Tesla (vreemde naam overigens, voor iemand die in een Audi rijdt!), samen met hun kinderen – de kleinkinderen van Pieter en zijn Adri dus – vervroegd naar huis te laten gaan. De officiële lezing geeft het slechte weer als verklaring. De werkelijke reden is – dat zal de lezer duidelijk zijn – een andere.

Pieter's kleinzoon, Julien Pantoufle, heeft zich namelijk donderdagmiddag onbedaarlijk buikpijn van het lachen bezorgd. Hij kwam niet meer bij. De bron van deze hilariteit was een niet bij name te noemen kleine campinggast op zekere leeftijd. Volgens de tafelgenoten van Julien moest deze gast tijdens het douchen heen en weer springen tussen de druppels om nog een beetje nat te worden. Het hek was vervolgens van de spreekwoordelijke dam.

In de wereld is het maar ongelijk verdeeld. De een zweeft met zijn hoofd in de wolken, terwijl de ander met beide, korte benen op de grond staat. Nee, kleine mensen zijn niet per se schattig. En nee, die kruk is ook niet nodig. Er is niks mis met klein zijn, maar toch moeten sommigen het altijd even opmerken. Ja, joehoe, al die grappen en grollen kennen we nu wel: *'Oh, sorry, ik zag je niet.' 'Weet je zeker dat je daarbij kan?' 'Hé, dat heb ik zien hangen bij de kinderafdeling bij de C&A!' 'Ach, je weet wat ze zeggen: kort, maar krachtig, toch?' 'Pff, jij kan tenminste hakken aan.'*

Kortom, het hek was van de dam en de dames en heren lachen op en onder de tafel van het lachen. Met de onbedaarlijke buikpijn van het lachen bij Julien als gevolg. Hetgeen Pieter deed besluiten om snel een einde te maken aan deze aanslag op de buikspieren van zijn kleinzoon. De daaropvolgende regenachtige dag was een mooie dekmantel.

Petite Poule & Grosse Bite

Op zoek naar de zee van eb en overvloed wandelen Pieter en zijn Adri op deze regenachtige vrijdagavond zomaar wat rond. Om onbedoeld, en vooral ook niet gepland, in het gezelschap te geraken van Buum (de ene helft van de andere, u weet wel, de afwezige andere helft van Buum & Buum, het in Bommelskonte – maar het kan ook Nooitgedagt zijn – wereldberoemde duo van het hete Hollandse lied). Buum op zijn beurt was – vanzelfsprekend – in het gezelschap van Wil (de Jager) en Hennie & Hennie.

Het resultaat van deze ongeplande ontmoeting laat zich niet in een enkele zin samenvatten. Dus besteed ik er een paar alinea's aan.

Om te beginnen maakte het voltallige gezelschap kennis met een voor de gelegenheid gevormd duo: Petite Poule & Grosse Bite (Kleine Hen & Grote Haan). De oplettende kijker zal achter dit voor de gelegenheid gecreëerde duo direct Buum (de ene helft van de andere) en Hennie man ontdekken, maar dat is een detail. Dit span blijkt een aardig mondje harmonica te kunnen spelen. En dat deden zij dan ook. Misschien niet van harte, maar wel naar hartenlust.

Zoektocht naar Piggelmee

De maan trekt en duwt, en we bewegen ons lijf tijdens het mini-miniconcert van Petite Poule & Grosse Bite (Kleine Hen & Grote Haan) alsof we zelf een grote planeet zijn. Iedereen is welkom om mee te doen, maar wordt – vanwege het slechte weer - wel gevraagd regenkleding aan te trekken. Er kwam geen hond.

Wil de Jager intussen vermaakte zichzelf best met een zoektocht waar het welbekende programma Spoorloos nog een puntje aan zuigen kan. Zij zocht naar een speld in een hooiberg (die er niet was). Zij zocht – en vond uiteindelijk – een foto van de familie Piggelmee. Deze familie woonde in het land der blonde duinen en niet heel ver van de zee. 't Waren heel, heel kleine mensjes, kleiner nog dan klein kan zijn. En dat is klein, weten ook Hennie & Hennie. En ze woonden - vrees'lijk lot, want ze hadden heel geen huisje, in een oude keulse pot. Daarom trokken zij elk jaar naar Des Arcades. Zo wil de overlevering, want Pieter heeft hen daar nooit gespot.

Spinsels & kriebelbeesten

Pieter krijgt vragen van zijn lezers. Zo wordt hem gevraagd, wat toch de rol en betekenis van Hennie vrouw is. Wel, Pieter kan u verzekeren dat die rol bijzonder groot is. Niet alleen is zij de grootste fan en supporter van Hennie man (zij staat vierkant achter haar grote kleine vent), maar zij verzorgde – in ieder geval deze gedenkwaardige avond van het mini-miniconcert – de catering. En wie de catering verzorgd, verzorgt de inwendige mens. Wat in dit geval vooral de dorstige mens was.

Hennie vrouw is – zo leerde Pieter deze avond – ook een liefhebber van spinachtige kriebelbeesten en monsterachtige insecten. Je moet er niet aan denken om er een in je bed aan te treffen, maar Hennie houdt er een op haar balkon.

Ton Bond in de verdrukking?

De overdadige catering van Hennie vrouw ten spijt, wordt er op Des Arcades toch een nood geleden: er is geen cognac (meer). Dus komt een onverwacht digitaal bezoek van Ton Bond bijzonder van pas.

Ton Bond belde overigens in paniek. Er circuleerde een helikopter boven zijn huis en hij vreesde voor een aanslag op zijn rol als geheim agent. De helikopter kwam ons gezelschap wel van pas, want als Ton Bon nu een tasje met een paar flessen cognac buiten neerzette - met een routekaart voor de piloot erbij - zou deze met enig gemak de nood aan spiritualiën op Des Arcades kunnen lenigen. In ieder geval voor één avond.

Ton Bond en zijn bondmeisje Linda bleken overigens bijzonder strijdlustig waar het de kommer betrof die zich stiekem in Linda genesteld had. *"Voor ons heeft deze strijd de omvang gekregen van een kruistocht,"* zo vertrouwde zij ons toe. En dat was dan voor Ton Bond de reden om gezamenlijk het glas te heffen. De helikopter noch de cognac zijn overigens in het Franse luchtruim verschenen.

De infiltratie gefileerd

Wie denkt dat Ton Bond en die helikopter boven zijn hoofd (huis) een spinsel is van de gedachten van Pieter Pottenkijker, heeft het mis. Hij hing er echt. En de reden daarvoor zou gelegen kunnen zijn in het feit dat Ton Bond zijn medewerkers opdracht gegeven had om een enkele dagen daarvoor in Callantsoog ingericht tropisch resort per direct te ontmantelen. Dit resort bestond uit een prachtige boulevard met palmen (en kokosbomen die cokebomen moesten verhullen) en ook een voor het verwennen van de inwendige mens ingericht etablissement.

Volgens Ton Bond ging het om een infiltratie in een drugsbende die in de zuidelijker gebiedsdelen van ons koninkrijk actief is. Omdat er vanwege corona een reisverbod was, moest Ton Bond zijn toevlucht nemen tot deze actie. Dat is weer een gevolg van het besluit van de minister van Veiligheid & Justitie, Fred Grapperhaus. Hoewel hij in dit geval wel meer dan anderhalve meter afstand heeft gehouden van de actie, heeft hij besloten dat voortaan niet alleen politiemensen mogen infiltreren in het criminele milieu. Ook criminelen zelf mogen dat. Een vreemd besluit natuurlijk, want zij zijn er immers al onderdeel van. Maar goed, zij mogen dus misdrijven plegen om aan informatie over misdrijven te geraken. *"Extreem delicaat"* volgens criminologen. *"Voor je het weet stuurt de crimineel de politie aan, in de plaats van omgekeerd."*

Droomreis

Nu de maand augustus op de laatste benen loopt, loopt camping Des Arcades hard leeg. Alle Fransen, Belgen en andere buitenlanders zijn verdwenen. Des Arcades is weer wat het hoort te zijn. Een Hollandse enclave, bevolkt door Hollanders. Acht, jawel, acht volhouders zijn er nog. Waaronder Pieter en zijn Adri. Geen wonder dus dat Pieter soms even weg kan dromen. Bij gebrek aan avontuur. Hij droomt dan de gekste dromen....

Mijn jaarlijkse verplichte 'schuldgevoel reis' stond gepland. Ik had mijn vlucht geboekt bij de 'ik heb te weinig tijd'-vliegmaatschappij. Ik kwam aan op 'Jammer Internationaal Airport'. Niemand begroette mij. Ik haalde mijn 'bagage' op. Het was bijna niet te dragen. Mijn 'bagage' zat vol met 'wat had kunnen zijn' gedachten.

Ik checkte in bij het 'Laatste toevluchtsoord'-hotel en besloot naar het jaarlijkse 'Spijt'-feest te gaan. Dat wilde ik toch echt niet missen. Vele mensen zouden hier naartoe komen, zoals de 'oh, had ik maar'-familie. Zij zouden vertellen over wat ze graag hadden willen hebben en over wat zo mooi had kunnen zijn.

Misschien zou de grote 'vroeger was alles beter'-groep er ook wel zijn. En wat te denken van de 'wat ben jij slecht'-, 'het is hun schuld'- en 'ik kan er zelf niets aan doen'-vertegenwoordigers.

Om een lang verhaal kort te maken. Het was een deprimerende droomreis. Pieter besefte zich dat er weinig plezier aan viel te beleven.

Oh ja, Pieter heeft liever niet dat je dit verhaal deelt. Het is nogal persoonlijk en deprimerend.

Onder of buiten verdenking zijn

Overal of nergens, de wereld ligt aan onze voeten. We kunnen gaan en staan waar we maar willen. Toch kan het zo maar zijn dat je in je leven even de weg kwijt bent of op een soort kruispunt komt te staan en je niet weet welke kant je op moet gaan. Iedereen maakt dit weleens mee in zijn of haar leven.

Stel: je schakelt als politiedienst een crimineel of een geheim agent in om zich in te werken in een drugsbende en laat hem bewijzen verzamelen. Om hem voldoende 'street credibility' te geven, betaal je hem tienduizenden euro's om zelf drugs in te voeren. In het grootste geheim uiteraard, want je wil het leven van die infiltrant niet in gevaar brengen. Maar wat dan als die drugshandelaar of geheim agent er op een zekere dag compleet van de radar verdwijnt, en er met al jouw overheidsgeld vandoor is?

Anonieme woordvoerder politie: Nico Ikkomwelachterom sluiten wij uit van deze daad. Hij zit namelijk in Frankrijk, bij de Tour de France als een gelikte presentator. Gasten moeten niet op enige spreektijd rekenen, want de gast van Nico is slechts een figurant. Nico stelt de vragen en geeft bij voorkeur ook het antwoord, Nico wil alle aandacht, want het is Nico's show en egotrip.

Dat is wat er gebeurd lijkt in Callantsoog. Al ontkent de geheim agent in kwestie – Ton Bond – elke betrokkenheid. Hij verwijst de idee naar het land der fabelen. Zoals hij dat ook doet met weer andere geruchten, als zouden Snuf & Snuitje om die reden in Nederland gebleven zijn. *"Een dergelijke ontsporing vraagt sluwe slimheid. En er is veel waar je Snuf & Snuitje van kunt verdenken, maar daarvan zeker niet."*

De hooibrand

Pieter moet u overigens de groeten doen van tante Pollewop en haar Bart Tesla. Zij zijn samen met hun kinderen (en Pieter's kleinkinderen) Julien Pantoufle en Benthe (La Princesse du Pays des Rêves) weer veilig thuis. Naar de berichten willen, is Julien bekomen van zijn buikpijn van het lachen.

Het lachen was Pollewop en Bart Tesla al veel eerder vergaan. De rit naar huis kostte iets meer tijd dan verwacht. De reden? Brand in een op de tolweg rijdende hooiberg. Vanwege de hitte en om het gevaarte te kunnen blussen, werd de snelweg afgesloten. Het verkeer vanuit Franrijk naar het noorden stond muurvast en het verkeer dat niet in de file achter de brand stond, moest op de snelweg rechtsomkeert maken. Achteraf stelde een parlementaire onderzoekscommissie vast dat *"wie dacht dat het heerlijk zou zijn om door het hooi te rollen daar erg romantische ideeën over heeft, maar dat het in deze hitte zwaar tegenvalt. Een goed opgemaakt bed, of een divan met kussentjes is echt een beter alternatief."*

Kom- en komkommertijd

Het is komkommertijd op Des Arcades. Niet te verwarren met kommertijd, want dat was het al even. Komkommertijd dus. En dat kan ook eigenlijk niet verbazen. De afwezigheid van gamechangers als Staatsraad Van der Molen, met Sonja aan zijn zijde, Snuf & Snuitje en Ton Bond en zijn bondmeisje Linda staat borg voor rust, regelmaat en orde in het anders zo onrustige vakantiegebied.

Nu is het niet zo dat de komkommertijd Pieter Pottenkijker deert. Hij schrijft als hij inspiratie heeft en hij zorg ervoor dat hij iedere ochtend om 9 uur inspiratie heeft. Waar de ideeën vandaan komen? Ze liggen op de camping, op straat of ze komen ongeroepen en direct. Pieter zou ze met de handen kunnen vasthouden, in de natuur, in het woud, tijdens wandelingen, in de stilte van de nacht, in de vroege ochtend, geïnspireerd door gevoelens, tonen, klanken, beelden en stormen, tot ze eindelijk in woorden voor hem staan.

Zolderopruiming

Het is de laatste zondag van augustus 2020. Op camping Des Arcades heerst serene rust. Zelfs Petite Poule & Grosse Bite (Kleine Hen & Grote Haan) spelen niet op hun mondharmonica. Maar wellicht sparen zij hun adem voor een lunchconcert. Staatsraad Van der Molen, met Sonja aan zijn zijde, is drukker. Hij zit op deze ochtend te boeten aan het gescheurde doek van zijn voortent.

In Montcuq daarentegen is het deze ochtend weer een drukte van belang. Daar kent men geen komkommertijd. Het is vandaag weer "vide-grenier"(zolderverkoop). Wat zoveel betekent als het opruimen van de zolder, de troep buiten uitstallen, waarna de buurman het weer koopt om het op zijn zolder op te slaan. Die buurman op zijn beurt heeft daarvoor ruimte gecreëerd door de vorige jaar door hem gekochte rommel van zolder te halen en op straat voor verkoop uit te stallen. Met een beetje geluk koop je na een jaar of wat je eigen rommel weer terug!

Kapitein Chocolat tegen Bea Theelepel:
Op een dag vond ik tussen die oude rommel een zadel en ernaast een verroest stuur. In mijn gedachten zijn deze twee dingen meteen samengegroeid... Zonder na te denken kwam ik op het idee van de 'fiets'. Ik moest ze gewoon gaan lassen.

Maar ja, wie houdt er niet van? Slenteren en spulletjes zoeken op een markt! Misschien vind je net dat ene zeldzame voorwerp waar je al lang naar op zoek bent sinds je de vorige keer jouw zolder opruimde.

Vind een mooie oude grammofoon, zoek tussen oude ansichtkaarten en boeken, sieraden en serviezen. In Montcuq vindt de zolderverkoop elke laatste zondag van augustus plaats. Het is de grootste rommelmarkt in de streek van de Lot. Alle bewoners bieden hun mooiste rommel als dure koopwaar aan. Koopjesjagende buren haasten zich langs de kramen met snuisterijen, meubels, affiches, kunstvoorwerpen en andere zaken
De heerlijke geur van de gendarmes op varkens – zij bewaren de orde – vermengt zich daar met de geur van versgebakken vis en kippen aan het spit. Deze laatste vinden dit jaar – door de afwezigheid van Ton Bond - veel minder aftrek. Er wordt op de kippenbeurs dan ook gevreesd voor een kippenoverschot. En dat dan bovenop alle ellende die corona al veroorzaakt.

De Liefdesbrievenbus

Nu Pieter Pottenkijker toch de tijd heeft om na te denken over de toekomst van De Kolderkrant (dat is de krant waarvoor Pieter schrijft) komt hem spontaan de gedachte op voor een nieuwe rubriek: De Liefdesbrievenbus!

Een liefdesbrief schrijven is immers spannend en – soms – opwindend. Het is heel belangrijk om de goede woorden te kiezen en je weet niet hoe de ander zal reageren. Bij de liefdesbrievenbus schrijf of teken je een liefdesbrief, dan doe je hem daarna door de bus.

De Liefdesbrievenbus zoekt ook postbodes. Dus voor Kapitein Chocolat en Buum (de ene helft van de afwezige andere) is er weer werk aan de winkel. Hennie man is uitgesloten van deelname, want de gemiddelde brievenbus zit voor hem te hoog. Ben jij als lezer een stoere postbode of zou je dat wel willen worden? De Liefdesbodes gaan twee keer per dag op pad om De Kolderkrant, schatkaarten en natuurlijk de liefdesbrieven te bezorgen op de camping. Let op: dit is een serieuze job, alleen geschikt voor mensen die goed geheimen kunnen bewaren.

Visvangst

Terwijl Pieter zich buigt over verdere verbeteringen voor De Kolderkrant, treft hij Wil de jager - samen met Hennie vrouw - aan de rand van de vijver op Camping Des Arcades. Zij zijn bezig met catering voor deze avond. Vrolijk zingen zij: *"Visje, visje in het water... visje, visje in de zee, kom maar lekker met deze mama's mee."* Het is de bedoeling van Wil de Jager en Hennie vrouw om aan het einde van de dag de visvangst met een vismobiel in optocht naar het restaurant te brengen. Zij gaan daarbij gekleed in fladderende viskostuums en voorop de vismobiel zit dan Hennie man met een mand (en mond) vol verse vis.

Een rustige zondag

Heeft u zin om een spannend verhaal te horen? Dan moet u een ander boek ter hand nemen of een ander gezelschap kiezen. De laatste zondag van augustus 2020 was voor de gasten van camping Des Arcades namelijk alles, behalve spannend. Het weer krabbelde langzaam overeind, maar was nog niet om over naar huis te schrijven. Het gevolg was dat er vooral veel in en rond de caravans verbleven werd. Tot de klok drie uur sloeg. Toen toog de grootst mogelijke meerderheid van het Nederlandse gezelschap naar het jeu de boulesveld. Enkel Pieter Pottenkijker bleef op zijn post en commentaarpositie. Hij moest verslag doen van de Grand Prix Formule 1 van België 2020 die verreden werd op Circuit Spa-Francorchamps. Het is vanwege het coronavirus de zevende race van het aangepaste kampioenschap zonder publiek. Het resultaat was een slaapverwekkende race met de nummers 1, 3 en drie van de start als de nummers i, 2 en drie aan de finish.

Slaapverwekkend was ook het boulestoernooi dat zes van de zeven overige Nederlanders op de mat legden. Traag, traag en traag. Dat zijn de juiste typeringen voor de prestaties van het zestal. Het leek wel een wedstrijd in slow-motion. Het gevolg was dat er al druk gebeld werd voor verlichting, omdat het er alle schijn van had dat de strijd tot in de nacht zou doorgaan. Het was uiteindelijk Buum (de ene helft van de afwezige andere helft van u weet wel) die het winnende punt scoorde voor zijn trio.

Kunst met een grote 'K'

Zo traag als de dag verliep, zo levendig was de zondagavond. Het complete gezelschap toog na de wedstrijd richting Restaurant 'Le Moulin de Saint Martial'. Daar werd niet slechts de zeer voedzame én smakelijke maaltijd genoten, maar sprenkelde de wijn vorstelijk het gemoed van eenieder. Het dak is er niet afgegaan, maar het scheelde weinig. Het feit dat Petite Poule & Grosse Bite (u weet wel, Kleine Hen & Grote Haan) regelmatig hun blaasinstrumenten ter hand namen was hieraan mogelijk debet, maar het kan ook zijn dat het juist leuk werd als zij hun instrumenten ter zijde schoven. Hoe het ook zij, het gezelschap blikt terug op een geslaagd feest vol gezelligheid en creatieve activiteiten.

Over creativiteit gesproken, kent u het werk van Bea Theelepel? Wist u dat zij in huize Thibaut een vermaard schilderes is? Niet? Pieter wist het vanuit overlevering en had er al eens een blik op mogen werpen, maar nu is het toch tijd voor meer aandacht en bekendheid voor de werken van deze vrouw. De werken van de toch niet geheel onbekende Franse kunstschilderes Madame Marie Barrueco (zie ook "Het mysterie van de Barrueco-deal" en "Het Mysterie van de gemiste belbus") verbleken bij de fraaie werken van Bea Theelepel. Wie goed kijkt, ontdekt dat er in de werken vele verborgen werelden zitten, die je pas kunt zien als je, je ogen en oren openzet!

De eindjes aan elkaar knopen

Pieter heeft begrepen dat er lezers zijn die menen dat er aan zijn verhaal geen touw vast te knopen is. Het mag vreemd klinken, maar deze lezers hebben precies de bedoeling van Pieter begrepen. Het leven zelf is immers een avontuur waar je soms geen touw aan vast kunt knopen. Het ene moment waan je jezelf in de zevende hemel, en het volgende moment zie je er geen gat meer in. Kommer en kolder, zin en onzin wisselen elkaar in hoog tempo af. Soms voelt het leven als een rit in een achtbaan. Soms ook vraag je je af, hoeveel kommer kan een mens aan? En humor blijkt het beste medicijn tegen verdriet. Wie daar geen touw aan kan vastknopen, zal de touwtjes ook niet aan elkaar kunnen knopen als dat nodig is. Want wie de eindjes aan elkaar vast wil knopen is voortdurend in touw met kommer, kolder en onzin. Alles is mogelijk bij de mens, er is geen touw aan hem vast te knopen, behalve om hem op te hangen.

Op de kattenbak zitten

Kent u de uitdrukking *'op de kattenbak zitten'*? Nee, ik bedoel niet *'in de kattenbak zitten'*. Dat deden wij als kind, in de auto van mijn vader. Het woord kattenbak is al ouder dan de auto's zelf. Het was vroeger een kleine bagagebak die aan rijtuigen gekoppeld was.

Veel woorden in het oud Nederlandsch waarin *'kat'* als eerste woord wordt genoemd staat voor iets wat klein is. Bijvoorbeeld *'het kattengat'* was ooit een woord voor een smalle doorgang tussen huizen. Denk ook aan *'kattenpis'* als uitdrukking in de betekenis van *'het stelt niet veel voor'*. Een kattenbelletje, een kleine aantekening. Dus het woord kattenbak geeft aan dat het een kleine ruimte/bak is. Zeker bij een Kever, want de grote bak, de kofferruimte zit voorin.

Het zal de lezer wellicht daarom ook niet verbazen dat Pieter de uitdrukking *'op de kattenbak zitten'* vernam van Hennie man, de kleinste van de grote mensen hier op Des Arcades. Het betekent zoveel als *'in het kleinste huisje zitten'*. Er valt veel meer te vertellen over de kattenbak, maar Pieter raadt u aan daarover het internet dan wel Hennie man te raadplegen. Zij zijn de experts op dit gebied. Zo kan hij u vertellen hoe vaak u de kattenbak moet verschonen en hoe vaak moet u haar moet scheppen. Waar u de kattenbak het beste positioneert, enzovoort, enzoverder. Kattenbakken moeten bijvoorbeeld niet naast luidruchtige plekken staan of op een plek waar veel langsgelopen wordt. De gang is dus een ongeschikte plek. Wat belangrijk is te weten dat als je partner *'op de kattenbak zit'* het een veilige plek moet zijn. Vang uw partner dus niet, terwijl hij of zij op de kattenbak zit, om hem bijvoorbeeld tabletten toe te dienen, of om hem mee te nemen naar bed, of zo. De kattenbak kan dan namelijk een negatieve ervaring worden voor uw partner. Met alle gevolgen van dien.

Regen verdwijnt en het knapt op

Maandag in de loop van de dag trok de neerslag boven Des Arcades weg. Er kon nog wat laatste lichte regen vallen, maar gedurende de dag werd de kans op natte paden op de camping steeds kleiner. Het weer knapt dus op na de zware verkoudheid gedurende het weekeinde, die gepaard ging met een stevige hoeveelheid neerslag. Dinsdag is het weer uitgesnotterd. Het wordt warmer en de zon is vooral in de middag van de partij tussen alle stapelwolken door. De wind neemt er ook zijn gemak van. Die neemt af van matig in de ochtend naar zwak in de middag. 's Avonds houdt de wind het helemaal voor gezien, wat tot gevolg kan hebben dat het windstil wordt.

Het zich verbeterende weer bracht de laatste zomergasten op Des Arcades ook weer op de boulesbaan. Er werd menig balletje geworpen en de sfeer was opperbest. Het zette Pieter's lieftallige weer op haar bekende praatstoel. Enthousiast sprekend, vrolijk gebarend, voorbeelden bij de vleet en dynamisch bewegend onderhield zij eenieder die het horen wilde, inclusief hen die het niet horen wilden.

Je ziet (en hoort) het gebeuren. Elke anekdote wordt in geuren en kleuren toegelicht. Mooi is dat een mens een zo uitgebreid vocabulaire ter beschikking heeft. Prachtige volzinnen van hoog en laag niveau volgen elkaar in rap tempo op. Tot het moment dat Adri zwijgt. Dat vult een oorverdovende stilte de ruimte.

Nu moet ik toegeven dat ook Pieter Pottenkijker in zijn enthousiasme wel eens meegaat in het verhaal van Adri. Dat speelt hem wel eens parten. Want wanneer hij een vraag stelt en er volgt een enorme brij van woorden gaat hij te gemakkelijk mee in de spraakwaterval van Adri.

Zwelgje uitlaten

Pieter Pottenkijker krijgt vreemde, interessante en bijzondere reacties op zijn verslag. Is er een beschaafd werkwoord voor *"poepen"* wil bijvoorbeeld een lezer weten. In het vervolg van zijn vraag geeft hij aan dat hijzelf vindt dat zo'n werkwoord niet bestaat: *"Is het geen gebrek van onze taal dat wij voor zoiets gewoons geen goed werkwoord hebben?"*

Een gebrek aan woorden en uitdrukkingen voor de bedoelde vorm van sanitatie is er in elk geval niet in het Nederlands, maar de meeste zijn inderdaad niet neutraal. We gebruiken vaak eufemismen (verhullende termen) als zijn behoefte doen (vroeger ook: zijn gevoeg doen), stoelgang hebben of een grote boodschap doen, of vage omschrijvingen als naar het toilet gaan of zich even excuseren. Maar er zijn ook mensen die niet terugschrikken voor informele metaforen zoals een bolus bouwen, bouten of dirken en kakofemismen (vergrovende woorden) zoals kakken of schijten.

Als een handeling vooral in de vorm van eufemismen, omschrijvingen, metaforen en kakofemismen wordt besproken, is dat een indicatie dat we te maken hebben met een taboeonderwerp, een onderwerp waarover men liever niet praat of dat als een ongepast gespreks-onderwerp wordt beschouwd. Om daar - wanneer het onontkoombaar is - tóch 'beschaafd', zoals de lezer het noemt, over te praten, worden vaak eufemismen en omschrijvingen gebruikt.

Van Dale markeert poepen overigens sinds mensenheugenis niet als informeel of vulgair. Mogen we het woordenboek geloven, dan is poepen zelf dus het neutrale of zo u wilt beschaafde werkwoord voor de genoemde handeling. En wie daar toch voor terugdeinst, heeft altijd nog het werkwoord zich ontlasten.

Voor de meer neutrale toiletgangers heeft Hennie man overigens een zeer poëtische uitdrukking: *"Ik ben even zwelgje uitlaten."* *'Zwelgje'* blijkt ook niet "zomaar" een vondst te zijn van Hennie man. Want 'zwelgje' staat voor een "zwelbast", die groeit als hij opgewonden geraakt of als hij plezier heeft. Anderzijds krimpt een zwelbast ook weer wanneer hij lusteloos is. Maar goed, als hij dus opgewonden is, kan hij anderen verzwelgen, opslokken of verslinden.

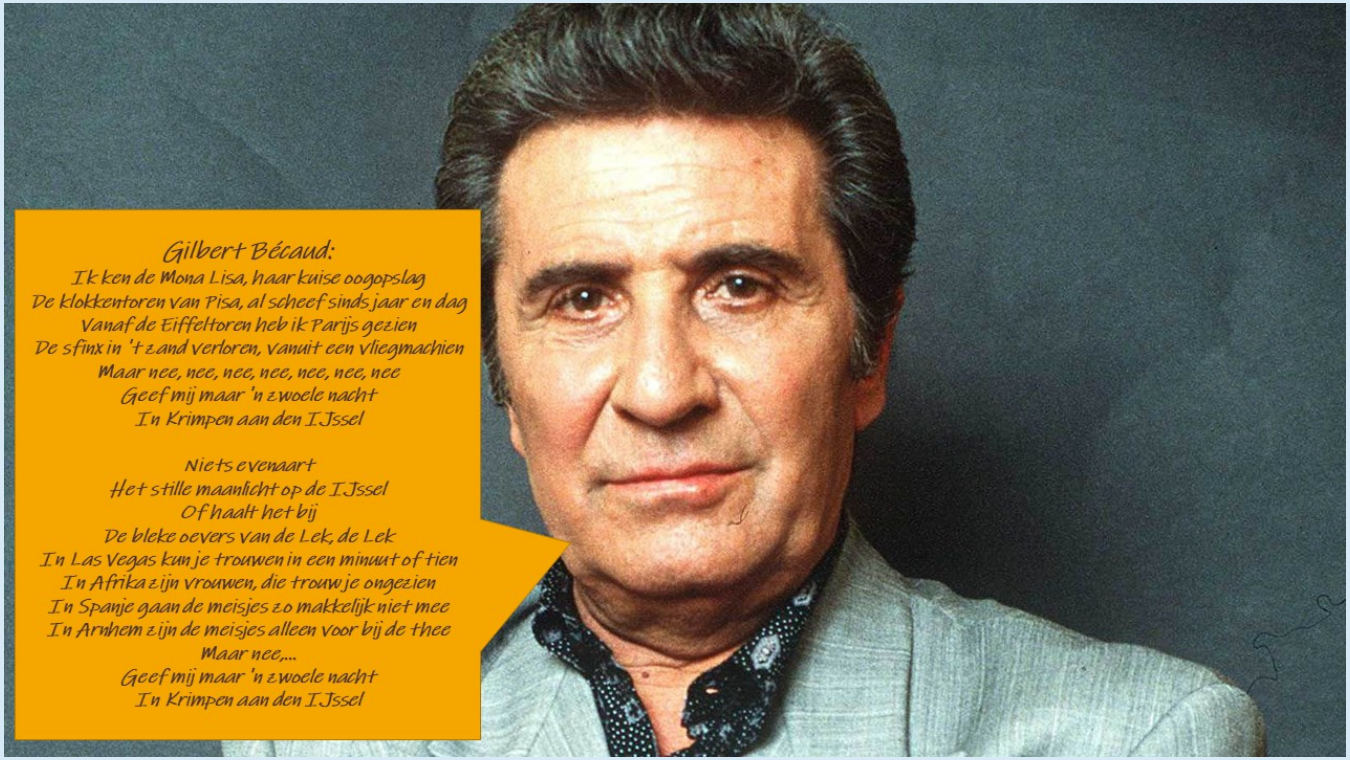
Heeft u verdere taalvragen? Mail dan naar tdb@taalbank.nl.

Het Franse chanson

De maandagavond hebben Pieter Pottenkijker en zijn Adri in alle rust doorgebracht, onderwijl zij hun harten lieten veroveren door Gilbert Bécaud. Het Franse chanson is goed voor heel wat grandes et petites histoires.

Gilbert Bécaud, bekend van o.a. "*Et maintenant*", droeg altijd een bolletjesdas als eerbetoon aan zijn moeder en als herinnering aan het begin van zijn carrière. Als jonge pianist werd hij in een bar afgewezen omdat hij geen das droeg. Zijn moeder scheurde een stuk van haar blauwe bolletjesjurk, waarvan hij een das maakte. Het zijn frivole weetjes, maar toch.

Toen Pieter Pottenkijker jaren geleden in Nederland Franse les kreeg - jawel, Pieter heeft het geprobeerd, maar was niet in de schoolbanken te houden - kreeg hij van de juf, een echte Franse, tekstontleding van het Franse chanson. De liedjes die behandeld werden waren o.a "*La Montagne*" van Jean Ferrat, in het Nederlands beroemd geworden als "*Het Dorp*" van Wim Sonneveld. Ook "*il est cinq heure Paris s'eveille*" van Jacques Dutronc werd tot op het bot ontleed, net als "*Nathalie*" van Gilbert Becaud. En wat te denken van de liederen van Jacques Brel en Edith Piaf. Het was allemaal heel leerzaam en af en toe een gezellige boel. En er werd wat afgezucht als '*Je t'aime... mooi non plus*', een Frans duet geschreven door Serge Gainsbourg ter sprake kwam. Vooral ook, omdat het nummer geschreven werd op verzoek van Brigitte Bardot, de dame met het nodige hout voor de deur.

Identiteitscrisis

"Verstop me, schat!", hoorde Pieter Pottenkijker woensdag Buum plots roepen. De aanwezige helft van het wereldberoemde duo van het hete Hollandse lied Buum & Buum, heeft last van een identiteitscrisis. Dat is een (tijdelijke) toestand van twijfel over wie je bent. Je voelt je volslagen onzeker over je gevoelens, gedachten, bewustzijn en overtuigingen. Je *'ik'* is zoek en je twijfelt aan je kwaliteiten en wat je te bieden hebt.

Dat deze symptomen passen bij Buum is natuurlijk geen nieuws. De oorzaak is twijfelachtiger. Volgens Buum – de aanwezige helft dus - lag de oorzaak in de verhalen van Pieter. Buum is namelijk bezig alle eerdere mysteries opnieuw tot zich te nemen.

Zo zou Buum ontdekt hebben dat Kapitein Chocolat in de eerdere verhalen van Pieter was opgedoken als Kapitein Haddock. Hetgeen juist is. Kapitein Haddock (u weet wel, die van duizend bommen en granaten) en Kapitein Chocolat zijn een en dezelfde persoon. De naamswijziging is een gevolg van het feit dat het zurige bij Kapitein Haddock – onder invloed van de chocoladetaartjes van Eva (eigenaresse van camping Des Arcades) - is vervangen door het zoetige van zijn karakter.

Buum (de aanwezige:
Met het parlementarisme, ofwel de officiële toestemming om uit vijf meningen te mogen kiezen, wordt de indruk gewekt dat ik zelfstandig mag zijn en voor mijn mening mag vechten. Maar uiteindelijk gaat het er niet om of ik een mening heb of niet. Ik zal niet vrij worden en ben dat ook niet waard, als ik niet mijzelf bevrijdt, niet toon de zelfbewuste te zijn, de fiere, die zelfstandig zijn ketenen wil afwerpen.

Ook de vaststelling dat zijn eigenste Wil de Jager eerder zou zijn opgevoerd als de reïncarnatie van Miss Marple is juist. De grijze coup van Wil, in combinatie met haar lange en zwijgzame waarnemingen, uiteindelijk gevolgd door altijd rake vaststellingen, lag hieraan ten grondslag. Een dergelijke eigenschap wordt na verloop van tijd vanzelfsprekend, en toen vielen haar gracieuze danspasjes op. Die op hun beurt weer herinneringen opriepen aan haar vermoedelijke nicht Penny.

Pieter Pottenkijker had natuurlijk kunnen volstaan met een *"Het is zoeken naar spijkers op laag water,"* maar hij heeft het hiermee verklaard en – waar nodig – rechtgezet. Als er al een grond van waarheid in de beweringen van deze helft van het duo Buum & Buum zat, dan zou dat louter toeval zijn. En als het geen toeval is, is het een weloverwogen keuze. Bovendien, als beide opties verworpen zouden kunnen of moeten worden, resteert altijd nog de dichterlijke vrijheid van de schrijver.

Pieter beschouwt de opmerkingen van Buum als een gevolg van de overgang van zelfstandigheid naar ondergeschiktheid, doordat Buum te veel gedomineerd wordt. Waarbij hij in het midden laat wie dan zo dominant is. De problemen ontstaan doordat hij onder het juk probeert uit te komen (zelfstandig wil zijn) en de dominant probeert dit te verhinderen (want *"die is de baas in huis"* en *"weet hoe het behoort te zijn"*). Het is voornamelijk vechten voor erkenning (door vaak in principe tegen te zijn), maar zo gauw hij het huis uit is, vervalt dit alles. De druk waartegen hij vecht, is er dan niet meer en dan komt hij in een soort leegte. Als Buum nergens meer tegen hoeft te vechten, weet hij ook niet wat hij wel moet. In principe tegen zijn, is niet zo moeilijk, maar zelfstandig functioneren wel. Zeker, als men het nooit of nauwelijks heeft gedaan. Je kunt het vergelijken met een hond die altijd aan de lijn zit en niet mee wil lopen of trekt (hij wil niet aan de lijn). Waar je ook naar toe gaat, de hond trekt altijd. Laat je hem los, dan rent hij weg uit frustratie, maar de kans is dan zeer groot dat hij verdwaalt, want hij heeft geen vrijheid gekend.

Kortgezegd: elke echte verandering in de verhalen van Pieter impliceert voor Buum het uiteenvallen van de wereld zoals hij deze altijd gekend heeft, en dus het verlies van alles wat hem identiteit gaf.

Pieters advies aan Buum? Zoek een kroeg! Voor wie op zoek is naar een identiteit is het belangrijk een stamkroeg te hebben.

Niks gevonden is goed bericht

Wanneer ben je een schat? Wat heb je nodig om heel bijzonder te zijn? Een likje gouden verf? Vaak zit het in een bijzonder bericht dat ons vol kan stoppen met het gevoel bomvol te zitten van de meest bijzondere schatten. Weliswaar niet voor eeuwig, maar toch.

Zo'n mooi bericht kregen wij dinsdag van het bondmeissie Linda. De nadere vindtocht naar verder kwaad, behorende bij haar ziekte, is vruchteloos gebleken. Hetgeen een goed teken is. Verder, en eerder vermoedt aanwezig kwaad werd niet gevonden of vastgesteld. Hetgeen betekent dat het bondmeissie komende donderdag kan starten met de tegenaanval. Alle reden dus voor het heffen van het glas. En dat is, weet u, voor de gasten op Des Arcades geen enkel probleem.

De dinsdag mocht dan naast mooier weer dit heel mooie bericht brengen, het jeu des boules was dat voor de een wel en de ander juist weer niet. Met name voor Hennie man en Pieter Pottenkijker waren de wedstrijden een deceptie. Om niet te zeggen ontluisterend

Op deze dinsdagmiddag was er een gemengd toernooi van Fransen en Nederlanders. Adri was in de zevende hemel, zeker toen zij met Jonathan - de beheerder van de camping - haar wedstrijd won. Dankzij - en dit moet benadrukt worden - de punten die Adri scoorde.

Pieter Pottenkijker en Hennie man daarentegen gingen er met boter en suiker in tegen Elliot en zijn Franse teamgenoot. De tranen vloeiden rijkelijk en na de wedstrijd besloten Hennie en Pieter spontaan om hun ballen ter beschikking te stellen aan de medische wetenschap. Oftewel: zij hingen hun ballen in de spreekwoordelijke wilgen.

Pieter en Hennie man hebben nog een lange weg af te leggen als zij hun oude niveau weer terug willen. Zij startten het spel met torenhoge ambities, maar die vielen al snel compleet in het water. De exponent van het magere spel is Pieter Pottenkijker. Hij is een schim van de geweldige bouler die hij ooit – als kampioen van het Joop & Mien Van der Schilden Boulestoernooi - was. Ook Hennie man krabt zich in de weinige haren die hij nog heeft en speelde ver onder zijn niveau. Er waren momenten waarop hij heel veel ruimte en tijd had om oplossingen te vinden, maar te veel tijd nodig had. Dat is niet goed voor een spelverdeler. Hij is te traag in de handeling, in het denken en spelen, zo moet geconcludeerd worden. Hij heeft geen geniale oplossingen of steekballen meer. Daar lijdt het spel en de spelvreugde toch onder.

Bedgeheimen

De avond op deze dinsdag was er een van onthullingen. De gasten op Des Arcades vertelden elkaar hun gewoontes in bed. De avond kreeg daardoor een cabareteske stijl met hilarische terzijdes en ironische relativering. Uiteraard leverde elk stel commentaar op wat er in de bedden van de ander gebeurt. Soms helpen ze de juiste houding te vinden of kijken ze een beetje afkeurend naar die enorme flaters van anderen. Dit spel ging ook na de maaltijd door. Dan blijkt hoe grappig eigenlijk zo'n conversatie is.

Hilarisch is de geschetst scene waarin Hennie en Hennie met elkaar naar bed gaan. Netjes zitten ze op een geïmproviseerd bed. Het is heerlijk om te zien dat zij zichtbaar lol hebben in hun rol en spel. Het is een relatiekomedie zonder slip, dus geen onderbroekenlol. Nou, vooruit, een klein beetje dan. Pieter tekende de volgende conversatie voor u op:

Hennie man:
Het is zo vreemd
Ik weet niet wat me overkomt vandaag
Het is alsof ik je weer zie voor de allereerste keer

Hennie vrouw:
Alweer gepraat, nog meer gepraat, alleen gepraat

Hennie man:
Ik weet niet hoe 'k het moet zeggen

Hennie vrouw:
Alleen maar gepraat
Hennie man:
Maar jij bent voor mij die prachtige liefdesgeschiedenis
???? niet ophouden ????

Hennie vrouw:
Een hoop gepraat, zinloos gepraat dat snel vergaat

Pieter Pottenkijker, Hennie man en Buum (de aanwezige helft) (vlnr):
Bij het ter bedde gaan gaat het hoedje af en doen wij een mutsje op.

Hennie man:
Jij, jij bent gisteren
Je bent morgen en altijd

Hennie vrouw:
Zo snel vergaat

Hennie man:
Altijd mijn enige waarheid

Hennie vrouw:
Maar het is voorbij, de tijd van dromen
Woorden vergaan in de wind, waar niemand ze vindt

Hennie man:
Jij, je bent als de wind, die de violen laat zingen
En het parfum van de rozen ver met zich meedraagt

Hennie vrouw:
Caramels, bonbons, en chocolats

Hennie man:
Soms begrijp ik je niet, weet je dat

Hennie vrouw:
Hoeven niet voor mij
Had daarvoor maar een ander gekozen
Die houdt van wind en het parfum van rozen
Voor mij ligt al dat gepraat over smaak
Wel lekker in je mond
Maar ik voel niks in m'n hart

Hennie man:
Ik weet niet wat je zegt

Hennie vrouw:
Gebabbel, gebabbel, gebabbel

Hennie man:
Luister naar mij

Hennie vrouw:
Gebabbel, gebabbel, gebabbel

Hennie man:
Ik smeek je

Hennie vrouw:
Gebabbel, gebabbel, gebabbel

Hennie man:
Ik smeek je

Hennie vrouw:
Gebabbel, gebabbel, gebabbel
Gebabbel, gebbabel, en nog meer gebabbel
En verder hete lucht

Hennie man:
Wat ben je mooi

Hennie vrouw:
Gebabbel, gebabbel, gebabbel

Zo zorgden de bedgeheimen voor een ongecompliceerd avondje uit.

PS
Zwelgje, de verdwenen zwelbast van Hennie man, is terecht. Hij zat – zonder mutsje en verschrompeld van de kou – verscholen in een hoekje in een bos.....

Wasdag

De vakantietijd brengt, net als de Corona- en quarantaine-tijd bij veel mensen de innerlijke kunstenaar naar boven. Zo ook bij Pieter's allerliefste Adri.

Het is woensdag. Een rustdag voor de boulers, dus een mooie gelegenheid voor het doen van de was. Zeker ook, omdat het weer fantastisch is en dus de was snel drogen zal. Adri is dan ook al vroeg in de weer.

Waar Bea Theelepel vooral bekend is van haar kleurrijke stillevens, blijkt Adri een ster in abstracte kunst. Zij is al snel in de weer met diverse droogdokken en creëert daarmee een prachtig kunstwerk. Geen enkel kunstwerk roept zoveel emotie en erotisch gevoel op als dit spel met lijnen. Of het nu gevoelens van sensualiteit, lust, passie of misschien wel romantiek, het doet iets met mensen. Het heeft iets spannends, waardoor het ook weer als ongepast kan worden bestempeld. Je kunt je zomaar voorstellen dat een toevallige voorbijganger met het wasgoed aan de haal gaat om dit lijnenspel bloot te leggen. Het is één fantastisch lijnenspel met unieke hoeken en doorkijkjes, die een uitdaging vormen voor elke fotograaf.

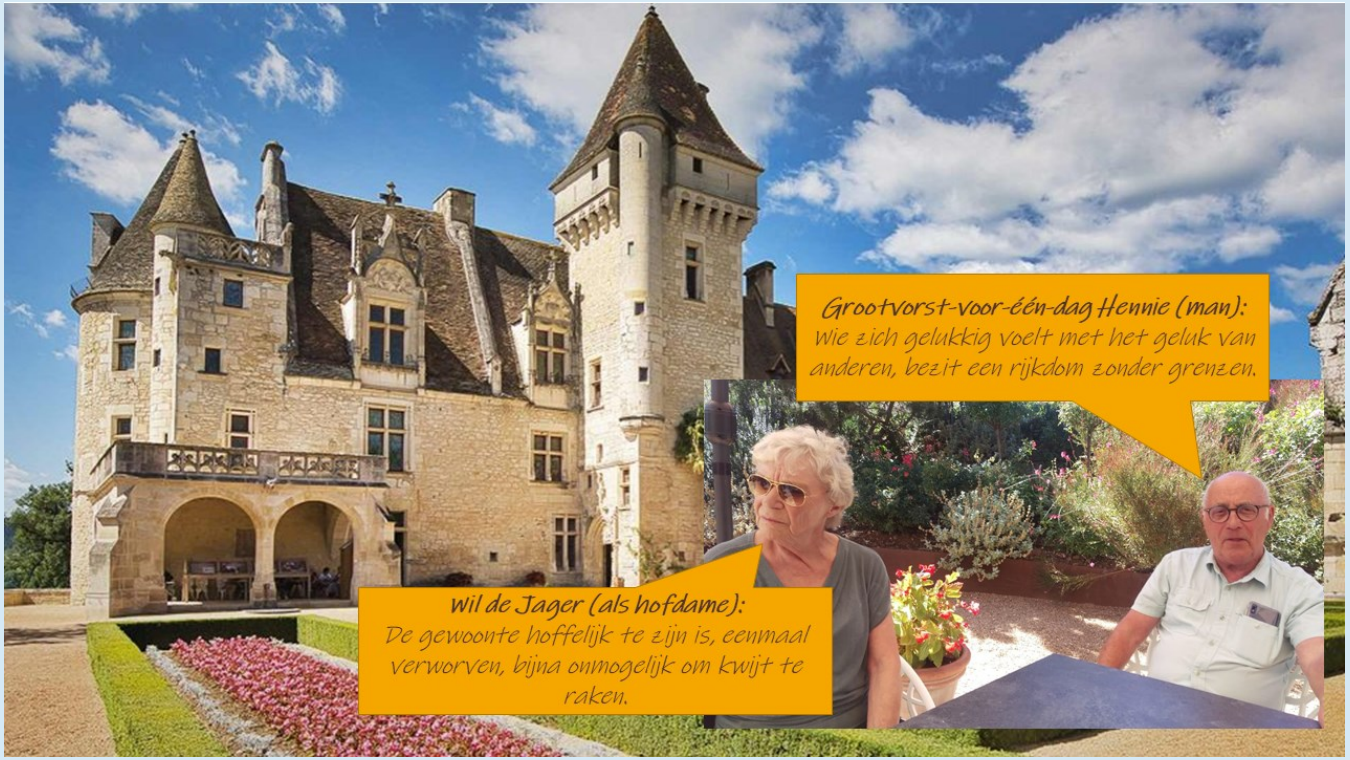
Het verhaal van Assepoester

Onbekend met de kunstzinnige uitspattingen van Adri, zijn de aanwezige helft van Buum & Buum, Wil de Jager en de Hennie's, afgereisd naar Milanese. Het bezoek van de Chateau des Milandes is een prachtige en essentiële duik in het kasteelleven. Gebouwd in 1489 door François de Caumont, seigneur van Castelnaud, op initiatief van zijn vrouw Claude de Cardaillac, geniet je bij dit renaissance kasteel van een prachtig panorama over de Dordogne-vallei. Leisteen daken, houtwerk, een groot raam met Mullions en prachtig bewaard gebleven glas in lood zijn de architectonische en esthetische charme van het kasteel. Het kasteel in de Franse gemeente Castelnaud-la-Chapelle is een beschermd historisch monument sinds 2009. Het is vooral bekend doordat de Frans-Amerikaanse revue-icoon Josephine Baker er woonde.

Josephine Baker werd geboren in Amerika en kwam uit een arme zwarte familie. Op zevenjarige leeftijd moest ze gaan werken als dienstmeisje bij rijke families. Vanaf 12 jaar werd ze een straatkind. Toen begon ze te dansen om geld te verdienen. Vanaf 14 jaar trad ze op als revuemeisje in Saint-Louis en ging daarna naar New York. Op Broadway kreeg ze een baan waardoor ze naar Europa reizen kon. Omdat discriminatie een grote rol speelde in Amerika, besloot ze om in Frankrijk te blijven waar ze beroemd werd vanwege haar bananenrokje en haar erotische dansen.

Ze gaat tijdens de Tweede Wereldoorlog in het verzet voor Frankrijk. Ze zet zich ook in voor de rechten van Afro-Amerikanen. Ze adopteert 12 kinderen met 9 verschillende nationaliteiten, ook wel de regenboogfamilie genoemd, om te bewijzen dat iedereen gelijkwaardig is. In 1963, is ze zelfs de enigste zwarte vrouw die een uitspraak maakt tijdens de protestmars naar Washington met Martin Luther King!

In 1947 koopt ze het Château des Milandes. Ze verbouwt het tot een fabelachtig toeristisch complex. Heel genereus investeert ze haar hele fortuin in het kasteel. Helaas blijkt het attractiepark al snel een bodemloze put te zijn en in 1968 wordt ze uit haar kasteel gezet. Ze overlijdt in 1975 in Parijs.

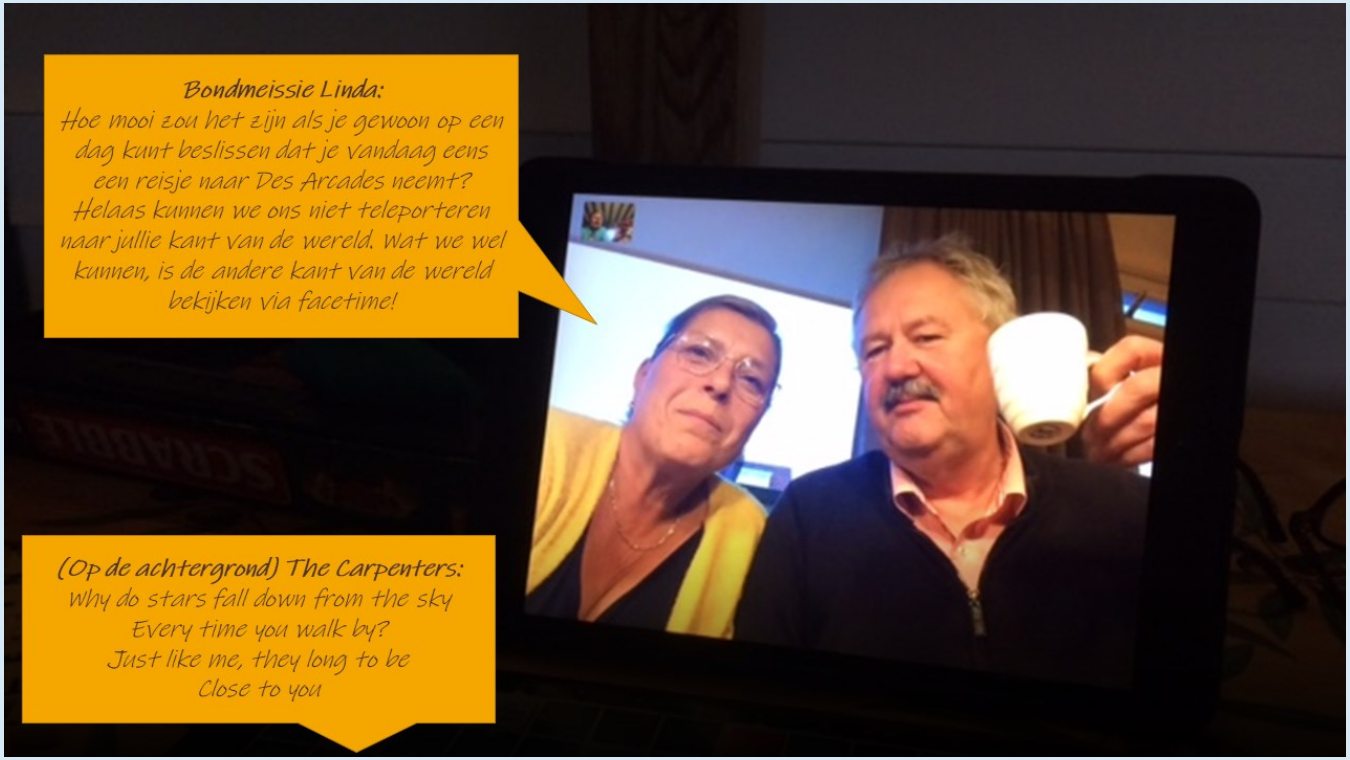
Pieter Pottenkijker en zijn Adri waren helaas niet bij dit staatbezoek van Grootvorst-voor-één-dag Hennie (man), zijn gemalin Hennie (vrouw) en zijn vazal (want chauffeur) Buum en de altijd hoffelijke dame Wil de Jager. Dankzij de genereuze Grootvorst wist Pieter toch een enkel kiekje van dit memorabele moment te verwerven.

Digitaal reizen

De avondmaaltijd genoten zijn Pieter Pottenkijker en zijn lief Adri digitaal afgereisd naar Beverwijk voor een bliksembezoek aan Ton Bond en zijn bondmeissie Linda. Onder het genot van een hapje en een drankje stonden zij stil bij zowel de muizenissen als de grote zaken in het leven.

Bondmeisje Linda start donderdag de tegenaanval tegen haar ziekte en doet dat ook nog eens door en passant een bijdrage te leveren aan de medische wetenschap.

Wist u overigens dat je dankzij de digitale mogelijkheden ook heel goed een spelletje Scrabble kunt spelen met virtuele tegenstanders? Pieter Pottenkijker weet het inmiddels dankzij zijn lief, Adri. Met behulp van facetime wordt er zo regelmatig - onder het mom van een onschuldig spelletje - topoverleg gevoerd met Ton Bond en zijn bondmeissie. Het voordeel van deze aanpak is, dat er nooit foto's kunnen verschijnen van de arm die er geslagen wordt om elkaars schouder of de zoenen die gewisseld worden. Minister Grapperhaus van Veiligheid & Justitie zou daar een voorbeeld aan kunnen nemen. Hetgeen overigens onverlet laat dat Pieter – overigens geen fan van deze minister – grote moeite heeft met de wijze waarop in de politiek corona wordt gebruikt om de politieke tegenstanders te gijzelen. Zij schimpen hier in het publiek over de politisering van Corona in Amerika, om het vervolgens hier dubbel en dwars over te doen.

Molen op drift

"Het is beter een mijl te reizen dan om duizend boeken te lezen." Deze wereldberoemde quote van de Chinees filosoof Confucius, zouden Pieter Pottenkijker en zijn lief Adri graag op de slaapkamerdeur schilderen.

Dieren, pelgrims en nomaden móeten wel, maar waarom doen wij het? Het is een vraag waar veel bekende en minder bekende Nederlanders zich al lang mee bezig houden. Waarom reizen mensen? Zoeken we op reis naar een verloren paradijs, zijn we op de vlucht voor de (moderne) realiteit? Of willen we de grenzen van ons eigen bestaan oprekken in de confrontatie met persoonlijke grenzen.

Pieter Pottenkijker kiest voor de "light" variant: reisonzin in een notendop. Omdat een zin soms net zoveel zegt als duizend boeken. Of omdat een foto een prachtig verhaal is.

Neem deze prachtige foto van een molen welke Adri, op toeristische route in Departement du Lot tegenkwam. De molen was nog niet eerder gesignaleerd, en moest dus onderweg zijn. Waarheen? Dat kon de molen Adri niet vertellen, want zij spreekt geen molens. Maar uit de in de wind zuchtende wieken maakte Adri op dat hij wellicht op de vlucht was voor Don Quichot.

Don Quichot, is het stereotype van de idealist, een dwaze held die zich met zijn goede bedoelingen maar onpraktische daden min of meer belachelijk maakt. Dat Don Quichot behoorlijk in de war is blijkt als hij herbergen aanziet voor kastelen, geestelijken voor schurken (kritiek op de kerk), windmolens voor reuzen (Don Quichot herinnert zich de mythische reus Briareüs en acht de wijze tovenaar Frestoen hiervoor verantwoordelijk omdat deze hem de roem van de zege niet zou gunnen), een prostituee voor een prinses, een kudde schapen voor een leger (kritiek op het kuddegedrag van mensen). Zo

bevrijdt hij ook enkele "staatsgevaarlijke misdadigers" (mensen die omwille van een afwijkende mening gevangen werden gezet) en gaat hij flink tekeer tegen een begrafenisstoet.

De botsing tussen de ideale en fictieve wereld van Don Quichot en de werkelijke wereld maakt, zo blijkt, dat menige Spaanse molen asiel zoekt in het nabijgelegen Frankrijk. Met deze bijzondere ontmoeting van Adri en deze prachtige molen tot gevolg.

Boon-a-part-Boulesreizen

U kent het wel, mensen die – liefst vanuit hun stoel op een zandveldje – een bal vooruitwerpen. Niet gek dat de meesten jeu de boules zien als 'onschuldig amusement' tijdens een relaxte vakantiedag. Maar volgens sommige liefhebbers van pétanque is dit perfecte plaatje nogal misleidend. Daarvan bleek vandaag overigens niets tijdens het boulen op Des Arcades. Er werden meerdere nietszeggende wedstrijden gespeeld door de (bijna) pensionado's, die meer bezig waren met weggooien van hun kater dan met het neerleggen van goed spel.

Op Des Arcades kennen we pétanque ook wel als jeu de boules, maar dat is eigenlijk eerder een overkoepelende term voor sporten met metalen ballen. We zien het vooral als spelletje voor op de camping, maar er zijn andere landen – waaronder uiteraard Frankrijk – waarin het bloedserieus wordt genomen, en er regelmatig duizenden mensen op de tribune zitten. De lege tribunes waarvoor onze (bijna) pensionado's vanwege Corona moeten spelen zijn daarmee in schril contrast.

Het niveau waarop de gasten op camping Des Arcades spelen kent elk jaar weer een toenemend niveau van afbraak. Logisch dat het steeds vaker gezien wordt als sport voor ouwe lullen op de camping. Als die ontwikkeling zich doorzet, is het over twee of drie jaar afgelopen met het boulen op Des Arcades.

Er gloort overigens hoop aan de horizon. Naar Pieter uit niet welingelichte bronnen heeft vernomen zouden Snuf & Snuitje bezig zijn met het opzetten van een nieuwe reisorganisatie: Boon-A-Part Boulesreizen. Het moet een reisorganisatie worden zonder drempels, waar eenieder zich bij thuis kan voelen. Het motto van de organisatie is vrijheid en blijheid. Naast de vele toernooien die het hele jaar door in eigen land worden georganiseerd willen zij boules-trips gaan verkopen. Om misverstanden te voorkomen: het gaat dan niet om het boulen tijdens een trip onder invloed van drugs, maar om dag-, week- en maandreizen met boulen als doel.

Boon-a-part-boulesreizen organiseert groeps- en sinlereizen naar warme oorden met dagelijkse wedstrjden voor de liefhebbers. Zij dragen hierbij kwaliteit hoog in het vaandel zodat amateurs deelname wel kunnen vergeten. Ook niet-boulers zijn van harte welkom, mits zij de kas goed spekken en de tribunes willen vullen. Indien u interesse heeft of vragen, neemt u dan gerust eens contact op met Boon-a-part-Boulesreizen.

Of het een succes gaat worden? Een rondgang langs belangstellenden leert dat dit nog geen uitgemaakte zaak is.

Leedvermaak

Het zijn niet alleen de groten der aarde die geschiedenis schrijven. De gewone man en vrouw doen dat ook, vaak op zijn geheel eigen manier. Je komt hun verhalen echter maar zelden in de boekjes tegen. Wil je ze kunnen vastleggen, dan moet je aanwezig zijn bij het natafelen of een borrelavond. Dan willen de verhalen wel loskomen. Zeker als het gaat over het delen van kommer en kwel en het leedvermaak daarover.

Vroeger al vertelden de mensen elkaar verhalen, op verjaardagen, bruiloften en partijen en hoe meer er gedronken, werd, hoe sterker ze werden. Dat laatste is niet anders tijdens een gezellige natafelborrel van de laatste campinggasten op Des Arcades. Buum (de aanwezige helft, Wil de Jager, de Hennie's en Pieter Pottenkijker met zijn Adri zakten na een copieuze maaltijd nog even samen door. Hoe het precies begon weet Pieter niet meer, maar de kwaal was nog niet behandeld, of de volgende vloog alweer het terras binnen. Niet kwaadaardig, maar meer om eens lekker te lachen.

Kent u van die verhaaltjes? Ze halen doorgaans de foto- of vakantieboeken niet en dreigen aldus in het vergeetboek te geraken. Juist daarom was het goed om de gebroken beentjes, rodehond, rug- en nekklachten en al dan niet vermeende bloedingen de revue te laten passeren.

Buum (de aanwezige helft):
Niet kommer en nood zijn voor een mens belangrijk, maar de wijze waarop wij die doorstaan. Durf te leven! Kwel u niet met te veel gedachten. Met een zuiver geweten maakt lachen ons leed handzaam.

Het leedvermaak over elkaars ongemakken liep nog net niet de spuigaten uit, niet alleen letterlijk niet, maar ook figuurlijk niet. Maar goed ook, want anders had de plaatselijke gendarme alsnog moeten uitrukken. Hetgeen gezien het tijdstip van de avond lastig zou zijn geworden, omdat hun gebruikelijke vervoer (varkens) al op een oor lag en de chauffeur van de belbus onderdeel van het gedoe. En zo ging het ledigen van de beerton van kommer en kwel door totdat Hennie man er een einde aan maakte. Dit laatste moet u overigens vooral niet letterlijk nemen. Vele avonden maakte hij al zijn ronde zonder dat er iets gebeurde en Hennie's gemopper over zoveel informatie tegelijkertijd is daarom wel voor te stellen. Zeker, omdat hij liever thuis met een kop thee achter de krant

had willen zitten. Toen hij het gepiep van zijn kruiwagen zich aandiende, en hij zijn kaboutermuts tevoorschijn haalde was dit ook het sein om de avond af te breken. Hetgeen aldus geschiedde.

De laatste loodjes worden gegooid

De activiteitencommissie van Des Arcades heeft zich tot de allerlaatste minuut ingezet om er een mooie laatste dag van te maken! De gasten leefden zich van uit met allerlei grappige spelletjes. Wat is het heerlijk om te zien hoe je met relatief simpele middelen als een kruiwagen, een kaboutermuts en een paar kleintjes iedereen een leuke middag kan bezorgen!

De zon overgoot ook vandaag het gezelschap met haar gouden stralen, dus ook dat verhoogde de feestvreugde en de temperatuur.

Kabouters, maar ook reuzen, leerde Pieter, moeten wel voorzichtig zijn met vuur. Voor je het weet staat je baard in de hens en loop je rond met een blozend blotebillengezicht. Een van de gasten - Pieter kan niet vertellen wie, want de kleineren onder ons zitten toch al gauw in het hoekje waar de klappen vallen - heeft het zelf ervaren. Maar, omdat echte mannen niet praten, heeft hij er altijd over gezwegen en is hij toch weer naar huis gegaan. Dat doen ongetwijfeld ook de gasten van Des Arcades. Tevreden en met een hart en hoofd vol herinneringen. De laatste ballen waren gegooid, dus de poorten van de boulesarena konden werden gesloten worden door de medewerkers. Wat rest is een laatste avondmaal. Met, volgens goedingelichte bronnen, een spetterend optreden van een woordkunstenaar, drs. H. En dat, broeders en zusters, wordt hilarischer dan het toch al overheerlijke lied van zijn bijna naamgenoot Drs. P. "Knolraap en lof, schorseneren en prei". U vindt het op bladzijde 85 van uw liedbundel. Voor zover u er een heeft natuurlijk.

Het laatste avondmaal

Wanneer je volop wilt genieten met hilarische momenten tijdens een heerlijk diner is Restaurant 'Le Moulin de Saint Martial een onontkoombare keuze. Op initiatief van de eigenaren Eva en Jonathan is het restaurant van camping Arcades volledig gerenoveerd. De renovatie is zo goed uitgevoerd, dat je er niets van ziet. Ook het dak van de Moulin de Saint-Martial, wat de plek een echt cachet geeft als je op het terras eet, is gerenoveerd. Er is een buitenbar gecreëerd en aan tafel heerst er een brasserie-sfeer, met schotels met vleeswaren, kaas, rauwe groenten en friet, zelfgemaakte hamburgers, pizza's, salades, slagersstuk, rundertartaar en niet te vergeten de essentiële eendenborsten en confits geselecteerd door lokale producenten. De eenvoudige familiekeuken, op basis van dagverse producten zorgt voor een goede prijs-kwaliteitverhouding. Als goede noorderlingen vergeten de eigenaren niet om een twintigtal bierreferenties aan te bieden.

Een ideale setting en warme sfeer dus voor het laatste avondmaal van ons reisgezelschap. Met, als klap op de vuurpijl, een optreden van de onnavolgbare Drs. H.

Het gezelschap lag onder tafel! Was het niet van het lachen, dan wel van de spiritualiën die ook nu weer rijkelijk werden ingenomen. Ineke van der Heyden, ooit een vast gast van Des Arcades, draait zich vast in haar bed om, wanneer zij zou weten welke humor zijn heeft misgelopen. Geloof mij, daar had geen ober snel genoeg voor kunnen lopen om te zorgen voor voldoende voorraad aan droog ondergoed.

Pieter wist beslag te leggen op volledige tekst van de voordracht van drs. H. Een voordracht die dankzij Facetime ook gevolg kon worden door Ton Bond en zijn bondmeissie Linda. Zij verrasten en vergasten het gezelschap met een rondje Irisch Coffee, hetgeen de feestvreugde uiteraard nog groter maakte.

De volledige tekst van drs. H. dan:

Op Des Arcades kwam ik hem tegen
Doodkorte is de naam zei hij
Toen hem ik even gezwegen
Kort dood kon het natuurlijk niet zijn.
Dat maakt men zelden mee
Eenmaal aan die naam gewend vond ik het wel oké
Hij wilde graag even een rijm van mij
Wat ik ook schrijf, niets vindt hij erg
Als het maar geschreven wordt door een dwerg
In tegenstelling tot zijn vrouw schrijft hij de woorden op
Als zij begint te praten is dat meestal zonder stop

Ook is daar een paar van stand
Thibaut genaamd uit een ver land
Hij kijkt je met priemende ogen aan
En ik denk gelijk 'wat heb ik gedaan?'
Maar ballen gooit hij met Bea als de beste
Ook al worden zij vaak de allerleste

Wil de Jager alias Miss Marple dan
Die kan er eigenlijk ook wat van
Zij praat niet veel, maar wat zij zegt
Wordt door de anderen niet vaak weerlegt!

Drs. H (Hennie man voor intimi): We zijn allemaal strips. We leven in een komische tijd. En hoe erger het wordt, hoe komischer we zijn.

Hennie meisje ook niet groot
Geeft zij zich toch niet heel vaak bloot
Zij haat sigaren met een bandje
Dan heeft ze liever een ander standje.

En dan John, mijn lieve broer
Die houdt niet van geouwehoer
Bracht dikwijls een liedje ten gehore
Wat niet altijd zo goed was voor je oren.

Een ding wil ik nog even kwijt
Wil jullie bedanken voor de hele leuke tijd
Veel gelachen en heel veel plezier
Misschien zien wij elkaar later weer eens hier.

En hiermee kwam er een einde aan een gezellige laatste avond, Uiteraard volgden daarna vele handkussen en vloeiden de tranen – van verdriet en geluk – rijkelijk.

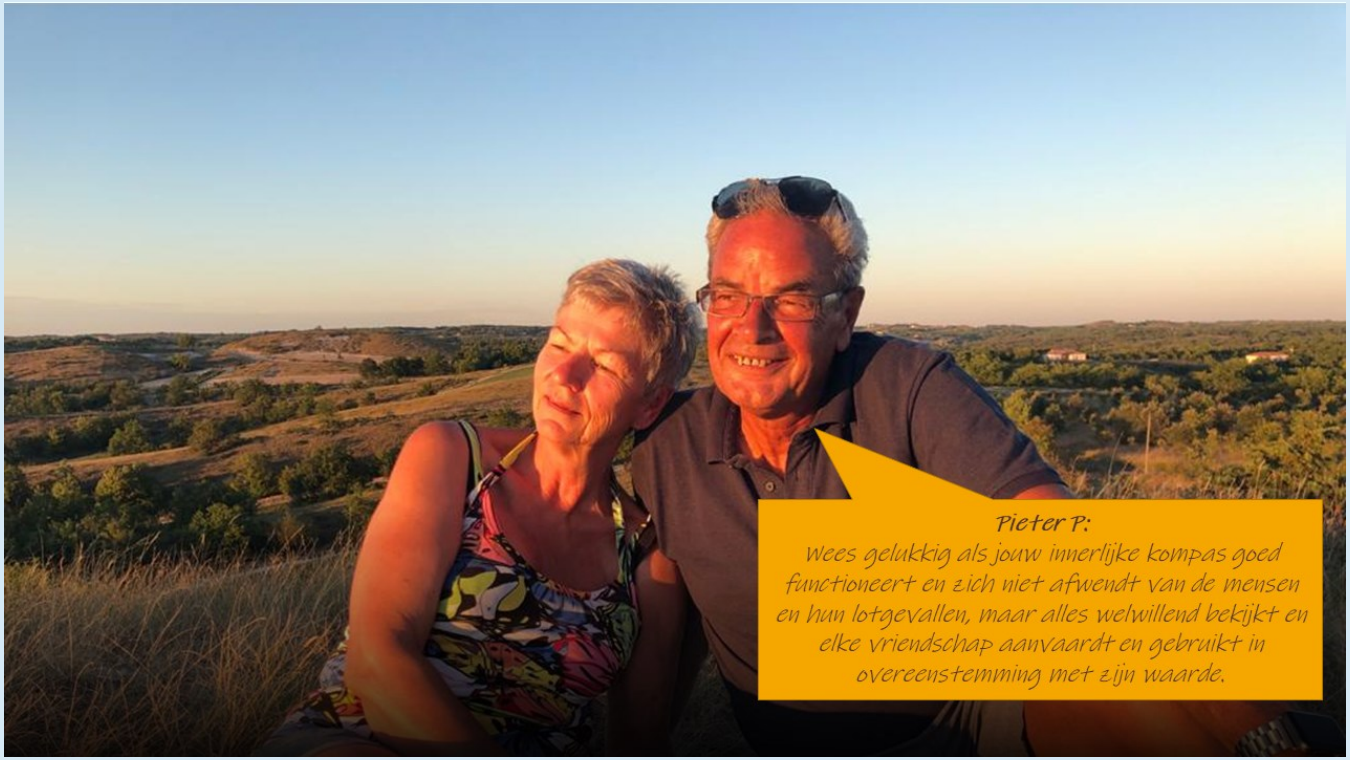
De hele santemekraam en crew:
Als wij de liefde konden vangen, dan kreeg iedereen een flesje vol, dan dronken wij de wereld mooi en gezond en proostten wij op de lol!

Het einde is gebreid

Vele schrijvers lopen er tegenaan, zo ook Pieter Pottenkijker. Hij kreeg een fenomenaal idee en was vol goede moed aan het schrijven geslagen, maar ondertussen is hij talloze bladzijden en anekdotes verder en het knagende gevoel dat zijn verhaal nergens naar toe gaat wordt met elke alinea sterker. Het einde is nabij, en tegelijkertijd zoek. Hoe krijgt Pieter zijn verhaal terug op de rails en naar een goed einde.

Tja, deze vraag is niet eenvoudig te beantwoorden. Zonder te weten waar het verhaal over gaat wordt het moeilijk iets nuttigs te formuleren. De clou heeft Pieter mijlenver terug al aangegeven. Het ging immers over het onlosmakelijk verband en verbond tussen kommer, kolder en onzin!

Hemel en aarde zijn daartoe bewogen, en uiteindelijk is alles niet echt veranderd. De kommer om vriend blijft, net zoals de koldermomenten met dezelfde of andere vrienden. Om het laatste restje, de onzin, een plek te geven lijkt een afsluiting met een flauwe grap of een vette knipoog op zijn plaats. Tegelijkertijd kan Pieter er ook voor kiezen met de laatste alinea of, nog beter, de laatste zin zet het verhaal compleet op zijn kop te zetten. De lezers beseffen dan dat de details die onbelangrijk leken toch een grote rol in het verhaal speelden.

Pieter Pottenkijker heeft, narijd beraad met zichzelf en zijn zeventien miljoen adviseurs, besloten tot een open einde. Het monster dat ons kommer bezorgd is nog niet verslagen en dus houden wij de kolder en onzin als broodnodig voor de verdere strijd. Dus, beste lezers, we laten het hierbij en lezen elkaar wellicht in een ander mysterie terug.....

Laterrrrrr!

PS
Maak ondertussen een wandeling, neem de tuin onder handen of ga bijpraten met de buurvrouw. Tip: neem een notitieboekje mee en houdt Pieter Pottenkijker op de hoogte!

Het Mysterie van kommer, kolder & onzin

Pieter Pottenkijker is de weg kwijt

Augustus/September 2020

Idee/Tekst
Peter Paul J. Doodkorte

Realisatie

Uitgeverij DE OVERKANT
&
DE KOLDERKRANT